

И стана ми мъчно на душата като да търсех моя собствен гроб . . . Защото радостите и съжрбите на моя мил другар беха тъй близки на сърдцето ми. Нашият живот беше нещо неразделно и прилично на два стърка иглика. Всичко преживено от двама ни се тай у мен като спомен за пролетно утро.

И скръб изпжлни сърдцето ми и аз плаках както никога друг път не съм плакал . . . Защото неумолимото време беше заличило не само гроба на моя мил другар. Заедно с това то беше сложило печата на забвението и върху моята отдавна погребана младост . . . И никога тъй дълбоко не бех чувствувал скръбта за такава загуба като в това гробище.

И продължаваха да текат сълзите ми като да оплаквах моя собствен гроб . . . А наоколо, със същото любопитство и учудване, изничаха кръстовете на нови гробове.

2.

В ТИШИНАТА НА НОЩА.

Нощ тъмна и царствено спокойна е нависнала над изморения от кипежа на деня град. Като далеки и едва уловими спомени мигат на тъмния небосвод безброй звезди. Носи се свежия и тънък аромат на цвнали сливи. Всичко е спокойно — царува некакво таинствено безмжлвие. Като унесени и вслушани в нещо изничат тъмните фигури на дървета. Не се чува и най малкия шепот на листете. Сякаш сдържана и страдна въздишка се усеща в тоя сладък и свежен покой. И нещо успокояващо, като сладък и лечебен балзам се разлива в гърдите

Но в тая царствено спокойна нощ като да чезне сърдцето по нещо отдавна лелеяно Ония неизразимо сладки копнежи, с които сме се залгвали цел живот, се нижат като задремали спомени. И отново като да мамят те желанието към безкрая на едно непознато блаженство Но скръб тиха и безмжлвна, като тая нощ, гнети душата. Защото всичко преживено до сега изглежда такава досадна и праздна шега И сълзи невидими и никому непознати почват да душат гърлото.

О, сърдце мое, колко такива нощи на съзерцание и омайна прелест си преживело ти!